

U jednom selu stanovala je mala devojčica. Po malojoj crvenoj kapi koju je njena baka sašila za nju komšije je prozvaše Crvenkapa. Jednog letnjeg dana majka joj napuni punu kotaricu kolača i posla je bolesnoj baki u posetu. Crvenkapina baka živela je u susednom selu. Put do bakinog sela vodio je kroz šumu. Idući šumom Crvenkapa sretne vuka. Vuk je bio izelica i odmah bi je zgrabio, ali nije smeo to da učini pribojavajući se drvoseča koji su se nalazili nedaleko odatle. Zato je lukavo zapita kuda ide:

- Idem da obiđem moju bolesnu baku. Mama je napekla kolača i dala mi je da joj ih odnesem.

- Da li tvoja baka živi daleko?

- Ne mnogo daleko. Kod stare vodenice, u selu iza šume.

- Dobro. Idem i ja da obiđem tvoju baku. Ja ću ovim putem, a ti idi onim drugim, pa da vidimo ko će pre stići.

Vuk, čim to izusti, poče trčati kraćim putem što je mogao brže. U međuvremenu Crvenkapa je išla polagano i često zastajkiivala usput kako bi nabrala male poljske različke i popadike, tako da je kod bake stigla prilično kasnije u odnosu na vuka.

Vuk prvi stiže do bakine kuće i zakuca.

Ko je? - zapita bolesna starica. - Vaša unučica Crvenkapa. Nosim vam kolače od mame - odgovori vuk oponašajući devojčicin glas. - Povuci klin i reza na vratima će se otvoriti.

Vuk ulete u kuću i pojede nemoćnu staricu. Potom zatvori vrata i leže u bakinu postelju da sačeka Crvenkapicu. Ne prođe mnogo a devojčica zakuca na vrata. Vuk zapita, trudeći se da zvuči kao baka:

- Ko je? - Vaša unučica Crvenkapa, Donela sam vam kotaricu punu kolača od mame. Vuk joj lukavo doviknu:

- Povuci klin i reza na vratima će se otvoriti.

Crvenkapa učini tako i stupi u kuću. Vuk joj reče, i dalje imitirajući bakin glas:

- Stavi kolačić kraj kreveta i lezi pokraj mene.

Crvenkapa priđe krevetu i leže, ali se silno začudi kad primeti da baka nije obučena. Tada reče:

- Bako, bako, kako su vam velike ruke !

- To je zato da te bolje zagrlim, unučicie!

- Bako, bako, kako su vam velike noge!

- To je zato da bolje trčim, dete!